

[Christiani.]

der ikke være to Meninger om, at „Trekanten“s Landsting maa have langt ringere Betingelser for at løse sin særlige Opgave „som det prøvende Ting“, end det nu bestaaende Landsting har. Og hvordan den foreslaaede Ordning skal give Kauteler med Hensyn til Undgaaelse af Yderlighed og Ensidighed, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel nylig nævnte at det konservative Folkeparti havde ønsket det, ser jeg ikke, idet dette Landsting jo kun er et Udtryk for Flerpartiets Vilje og vil handle efter de Ordre, som det i saa Henseende faar.

Det forekommer mig derfor ganske uforstaaeligt, at det radikale Parti ikke ubetinget har sluttet sig til vort Forslag, som foreslaar et rent Etkammersystem, der skulde synes at falde netop i Traad med, hvad dette Parti stadig har ønsket sig. Men maaske kan Partiet endnu komme paa andre Tanker.

Tilhængerne af Etkammersystemet, og det er jo i Virkeligheden baade Socialdemokrater og Radikale, indvender to Ting mod vort Forslag. For det første siger de, at Valgretsaldere 25 Aar i Stedet for 23 Aar er uacceptabel. Vi mener nu, at det er godt at have naaet en vis Modenhed, inden man kaldes til at deltage i Lovgivningsarbejdet, og her er vi standset ved de 25 Aar som den Alder, hvor de allerfleste tidligst faar et virkelig personligt Ansvar og Foden under eget Bord. Man har her i Danmark haft mange forskellige Grænser baade for Valgret og for Valgbarhed, lige fra 40 og 35 Aar og til 25 Aar, hvor vi altsaa er standset. Jeg kan ikke forstaa, at den Omstændighed, at vi er standset ved 25 Aar, medens andre ønsker 23, for den store Befolkning skulde forekomme en tilstrækkelig Grund til, at der ikke skulde kunne opnaas Enighed om et Grundlovsforslag. Har vi kunnet arbejde paa Grundlove, der satte Aldersgrænserne saa højt som 40 og 35 Aar, kan vi ogsaa arbejde paa det, som vi mener er et Minimum, de 25 Aar, og at ville have Aldersgrænsen sat ned til 23 Aar, kan ikke være nogen Grund for at forskerte Muligheden for et Forlig med Venstre. Det er, maa det forekomme Befolkningen, langt mere uheldigt at ville gaa ind i Fremtiden med en Grundlov, som er vedtaget uden Tilslutning fra Rigsdagens næststørste Parti og uden Tilslutning fra den store Landbobefolkning. Dette lader sig simpelt hen ikke gøre.

Dernæst indvender man, at vort Forslag ikke er parlamentarisk rent, det indeholder Mindretalsbeføjelser. Her er vi ved

et af de vigtigste Punkter, nemlig Problemet om Mindretallenes Ret. Under normale Forhold, hvor der ikke hver Dag vendes op og ned paa Tilværelsens forskellige Betingelser for Erhvervslivet, men hvor alt gaar sin mere jævne Gang, vil Mindretallene i demokratiske Lande tage deres Skæbne, men det har vist sig, at ingen Regering kan lede et Land i en ekstraordinær vanskelig Tid uden et afgørende Hensyn til Mindretallene. Dette har den nuværende Regering ikke villet forstaa. Den har faaet Regningen præsenteret af sine Vælgere eller rettere af de Fagforeningsorganisationer, som staar bag ved dem, og derefter har Resten af Befolkningen været holdt med Næsen i Vandkorpen, enten vi nu her tænker paa de 200 000 arbejdsløse eller de hundrede Tusinde Landbohjem, som for hele Landets Trivsel og Opretholdelsen af Erhvervslivets Gang er livsvigtige og komplet uundværlige. Dette er sket til den største Skade for Befolkningen. Regeringens Forsyndelser her er saa store og saa aabenlyse, at en uheldet og uvildig sagkyndig Mand som Professor Jørgen Pedersen nylig maatte udtale at en fortsat Udbygning af Landbruget ikke længere var teknisk mulig.

Jeg tror ikke, at den højtærede Statsminister har villet disse ulykkelige Forhold, men Statsministeren har simpelt hen ikke haft Magten til at ændre dem.

Beføjelserne vilde betyde en Hjælp, altsaa ogsaa for Regeringen, men ikke en tilstrækkelig stor Hjælp. Bestemmende for Fremtiden vil det være, at Oppositionen, og ikke mindst Samlingen om Venstre, bliver saa stærk, at Regeringen bliver mødt til at tage afgørende Hensyn til dette Parti og til de store Befolkningslag, der staar bag det. Og hermed vil ogsaa det andet store Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Arbejdsløshedens Bekæmpelse, komme ind i et helt nyt Spor, hvorfra den eneste virkelig lykkelige Løsning kan øjnes.

De ærede Medlemmer Hr. Hartvig Frisch og Hr. Christmas Møller, udtalte sig i interessante historiske Vendinger. Jeg skal ikke prøve paa at gøre noget lignende. Bevare mig vel for at minde Socialdemokratiet om dets Fortid eller minde det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch om den Udvikling, som han personlig har gennemgaaet, en Udvikling, som jeg synes er glædelig, og som jeg haaber vil fortsættes i mange Aar endnu. Lad os se, hvor den kan føre ham hen, naar vi kommer et godt Stykke ud i Fremtiden. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller bevægede sig mere i de indviklede Cirkler efter Ty-